עח א מיי' פט"ו מהל' שבת הלכה ב סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' שנ סעיף א :

עט ב מיי' פ"ה מהל' מעשר הלכה טז :

פ ג מיי' פי"ט מהל' שבת הלכה כו סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' רנב סעיף ו :

פא ד ה מיי' שם הלכה כח וסמג שם טוש"ע א"ח סי' שא סעיף יב :

פב ו מיי' שם הל' כב טוש"ע שם סעיף יג:

פג ז מיי' פי"ב מהל' טומאת אוכלין הל' ג:

דמחייב בשעת בליעה, אלא האוכלה מחייב נמי בשעת בליעה כדפרישית, ורש"י תירץ בענין אחר בהמוצא תפילין (עירובין דף נט:) ובפ"ב דעירובין (דף כ' ושם) פירשתי ונראה דאע"ג *דהלכה כר"מ בגזרותיו, בהא דאמר "לא יעמוד ברה"ר ומטלטל ברה"י" או איפכא לית הלכתא כוותיה אלא כרבנן דשרו כדמוכח בהמוצא תפילין (שם דף נח:) דאמר מתני ליה רבי חנינא בר שלמיא לחייא בר רב קמיה דרב לא יעמוד כו' א"ל שבקת רבנן ועבדת כר"מ : **אמר** אביי מנא אמינא לה-דגזרינן גזירה לגזירה, דוקא בהוצאה גזר אביי, וכל הנהו דמייתי ראייה איירי בהוצאה אבל בעלמא לא גזר דהא ברים ביצה (דף ג·) פריך אביי למאן דגזר ביצה שנולדה בי"ט אטו פירות הנושרים, הא גופה גזירה ואנן ניקום ט' : **אלא** לאו כרמלית · ואע"ג דאין כרמלית בכלים האי גת כיון דמחובר לקרקע לא שמיה כלי : **ואם** יצא פטור אבל אסור דברי ר"מ · והא דתנן בפרק במה אשה (לקמן דף סב·) ואם יצאה אשה במחט הנקובה חייבת חטאת, התם נגמרי דרך הוצאה בכך, וכן גבי הא דאמר ר"מ אם (א)שכח והוציאה בפיו חייב, התם נמי דרך להוציא המאכל בפיו : **כל** אצולי טינוף לא קא חשיב · אע"ג דהוי אורחי' בכך כיון דלא הוי אורחיה אלא משום אצולי טינוף לא חשבינן הוצאה כי אורחיה תדע דהא הכופה קערה בשביל שלא ילקה הכותל אינו בכי יותן אע"ג דניחא ליה שנופלים המים ברחוק מן הכותל ע"י הקערה כיון דלא ניחא ליה אלא משום אצולי טינוף לא חשבינן ניחותא. וגבי הכשר ה"נ לא חשיב הוצאה כי אורחיה, ופריך, התם לא ניחא ליה בהאי משקין כלל הכא ניחא ליה בהאי כיס לקבולי בי' זיבה ובכה"ג שמקבל מים לאצולי טינוף חשוב משקה לרצון כדמוכח מסיפא וכי היכי דחשיב משקין המתקבלין אע"ג דלאצולי מטינוף (ב) משום דאחשבינהו קבלתן ה"נ חשיב כיס המקבל זיבה לאצולי מטינוף הוצאה כי אורחיה :

ושבתוכה

וכן בגת *איבעיא להו כרמלית מאי? אמר אביי היא היא רבא אמר **היא גופה גזירה ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה, אמר אביי מנא אמינא לה דקתני וכן בגת מאי גת: אי רשות היחיד תנינא, אי רשות הרבים תנינא, אלא לאו כרמלית, רבא אמר וכן בגת לענין מעשר וכן אמר רב ששת וכן בגת לענין מעשר *דתנן שותין על הגת בין על החמין בין על הצונן ופטור דברי ר' מאיר, ר' אלעזר בר' צדוק מחייב, וחכ"א על החמין חייב על הצונן פטור *מפני שהוא מחזיר את המותר: תנן לא יצא החייט במחטו סמוך לחשיכה שמא ישכח ויצא מאי לאו דתחובה לו בבגדו? לא, דנקיט ליה בידיה, ת"ש לא יצא החייט במחטו התחובה לו בבגדו מאי לאו בערב שבת? לא, כי תניא ההיא בשבת והתניא לא יצא החייט במחטו התחובה בבגדו בע"ש עם חשיכה הא מני רבי יהודה היא דאמר אומן דרך אומנתו חייב *דתניא לא יצא החייט במחט התחובה לו בבגדו ולא נגר בקיסם שבאזנו ולא סורק במשיחה שבאזנו ולא גרדי באירא שבאזנו ולא צבע בדוגמא שבצוארו ולא שולחני בדינר שבאזנו ואם יצא פטור אבל אסור דברי ר"מ ר' יהודה אומר אומן דרך אומנתו חייב ושאר כל אדם פטור, תני חדא לא יצא הזב בכיסו ואם יצא פטור אבל אסור ותניא אידך לא יצא ואם יצא חייב חטאת אמר רב יוסף לא קשיא הא ר"מ הא ר' יהודה, א"ל אביי אימור דשמעת ליה לרבי מאיר במידי דלאו היינו אורחיה, במידי דהיינו אורחיה מי שמעת ליה, דאי לא תימא הכי אלא *מעתה הדיוט שחקק קב בבקעת בשבת לר"מ הכי נמי דלא מחייב? אלא אמר רב המנונא לא קשיא כאן בזב בעל שתי ראיות כאן בזב בעל ג' ראיות, מ"ש זב בעל שתי ראיות דחייב, דמיבעי ליה לבדיקה, זב בעל ג' נמי מיבעי ליה לספירה? לא נצרכא אלא לבו ביום, והא מיבעי ליה כדי שלא יטנפו כליו? א"ר זירא האי תנא הוא דאמר כל אצולי טינוף לא קא חשיב דתנן *הכופה קערה על הכותל: אם בשביל שתודח הקער' הרי זה בכי יותן, אם בשביל שלא

שלא

לעמוד ברה"י או ברה"ר ויושיט ראשו לכתחילה
הוצאה גמורה מכרמלית
שלא יושיט ראשו.אטו הוצאת כלי
וקתני דאסור
רש"י
שאין דרך הוצאה בכך - ואפ"ה גזרינן - דהוי גזירה לגזירה
גוזרים גזירה לגזירה
מקשה
דפוטר
שיורדין גשמים עליו

וכן בגת · לקמיה מפרש לה : **כרמלית** · כגון בקעה דמדרבנן הוא דאסור להכניס ולהוציא : **פשט** · לעמוד ברה"י או ברה"ר ויושיט ראשו לכתחלה לתוכו וישתה : **היא היא** · כשם שאסרו זו במשנתנו כך זו אסורה : **היא גופה** · אפי' יוציא הכלי מתוכה לרשות היחיד או מתוכה לרה"ר מדרבנן בעלמא הוא : **ואנן ניקום ונגזור** · הושטת ראשו אטו הוצאת כלי : **אי נימא רה"י** · כגון גבוה י' וקאמר דלא יעמוד ברה"ר וישתה לתוכה תנינא: **ואי רה"ר** · כגון אינה גבוה ג': **לענין מעשר** · דשתיה על הגת ממש שלא עקרו משם להוציאו חוצה הויא שתיית עראי ופטור ממעשר כל זמן שלא ירד לבור שהוא גמר מלאכתו למעשר אבל להוציאו משם הוי קבע שאין בדעתו להחזיר המותר ואע"ג דלא נגמר מלאכתו למעשר אסור : **בחמין** · שמזגו בחמין שוב אינו ראוי להחזיר המותר שלא יחמיץ את היין מחמת החמין : **מאי לאו דתחובה בבגדו** · שאין בכך הוצאה בכך ואפי' הוציאה לרשות הרבים משחשכה שבות בעלמא הוא וקא גזור סמוך לחשכה אטו חשכה אלמא גזרינן לאיסור שבת גזירה לגזירה: **כי תניא ההיא** · בשבת עצמה דחדא גזירה איכא גזירה תחובה בבגדו אטו היכא דמפיק בידים : **אומן** · המוציא דרך אומנתו שהוא רגיל לצאת לפרקים כן בחול חייב דהשתא לדידיה ליכא אלא חדא גזירה דגזרינן סמוך לחשכה אטו חשכה : **בקיסם שבאזנו** · קיסם ארוך ושוה כעין סרגלא שמסרטטין בה ספרים שקורין ריי"א בלע"ז ובו משוין את הנסרים כדרך נגרים שלנו משוים בנטיית קו ולי נראה שכל השנויין כאן אינו אלא שנותנין אותו בני האומנות עליהן בצאתם לשוק כדי שיכירו מאיזו אומנות הוא וישכרוהו למלאכה: **סורק** · בגדים שקורין פיליר"ש : **במשיחה** · הוא קושר הקולים שקורין קרדונ"ש וגם את הבגד תופר ומחבר בו ב' ראשין כשמותחו על יתדות האומנות לחובטו במקלות לזקוף את שערו : **אירא** · הוא צמר או צמר גפן שסותם בו פי הקנה לאחר שהגיה בתוכו פקעיות הערב ומשייר בנקב מלא חוט להריג וזורקו לקנה והפקיע מתגלגל לתוכו ולצאת אינה יכולה שנסתם הנקב : **דוגמא** · מעט צמר צבוע אדום ומעט צבוע שחור וכן בכל מיני צבע שמראה בהם דוגמא לאחר כזה תרצו או כזה תרצו : **כיס** · שעושין לזב וקושרו לפי האמה לקבל בו את הזוב : **הא רבי יהודה** · דזו דרך הוצאתו בחול : **במידי דלאו היינו אורחיה** · כגון כל אלו השנוין למעלה אין דרך הוצאתו אלא ביד אפילו לאומן אלא בשעה שהוא רוצה להכריז לעצמו שהוא אומן אבל כיס לזב אין בדרך הוצאתו אלא בכך מי שמעת ליה דפטור : **דאי לא תימא הכי** · דמודה ר"מ במי שכל דרכו בכך : **הדיוט שחקק קב בבקעת** · הואיל ואינו אומן ואין דרך חקיקה בכך הכי נמי דפטור לרבי מאיר א"כ לא מחייב ר' מאיר בשבת אלא אומנין אלא על כרחיך הואיל וכל דרך חקיקתו של זה בכך מיחייב והכא נמי הואיל וכל דרך הוצאה זו לזה בכך חייב : **זב בעל שתי ראיות** · חייב לפי שהכיס צריך לו לבדוק עצמו אם יראה עוד שלישית ויהיה זב גמור לקרבן וכיון דצריכה לו הויא ליה לדידיה דרך הוצאתו בכך : **מיבעי ליה לספירה** · דכתיב (ויקרא טו) וכי יטהר הזב וספר לו שבעת ימים ז' נקיים וצריך הוא לכיס לברר לו היום בנקיות שאילו יראה באחד מהן יסתור את הכל דבעינן רצופין דכתיב לטהרתו טהרה אחת לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן : **לבו ביום** · באותו יום שבת ראה הראיה שלישית דשוב אינו צריך לכיס כל אותו היום שאין אותו יום ממנין הנקיים : **לא חשיב** · הלכך לאו דרך הוצאה היא לו : **כפה קערה על הכותל** · שיורדין גשמים עליו : **הרי זה בכי יותן** · דאחשבינהו להנך משקין הראה בדעתו שצריך להן ואע"ג דלא ניחא ליה נפילה שנפלו על הפירות לאחר זמן הוי מוכשרין דתנן (מכשירין פ"א) כל משקה שתחלתו לרצון אע"פ שאין סופו לרצון מכשיר :

שלא

רבינו חננאל

וכן בגת: **איבעיא** להו מהו לעמוד בכרמלית וישתה ברה"י או ברה"ר אע"פ שאינו מכנים ראשו ורובו למקום שהוא שותה. אמר אביי היא היא כלומר אסור. רבא אמר היא גופה גזירה להכנים ראשו ורובו למקום ששותה משום חששא שמא יוציא מרשות לרשות ליקום וניגזור בכרמלית לחיובו להכנים ראשו ורובו העומד (ברה"י) [בכרמלית] ושותה (בכרמלית) [ברה"י] למקום ששותה אטו עומד ברשות [הרבים] ושותה ברה"י שהוא עצמו גזירה גזרינן עליה שמא יוציא מרשות לרשות אלא מותר בכרמלית ובקש להביא ראיה לדבריו מסיפא דקתני וכן בגת. כלומר הגת ככרמלית הוא ואסור. ודחה רבא ואמר האי דקתני וכן בגת לענין מעשר. והכי קאמר כשם שהעומד ברה"ר ושותה ברה"י אינו מותר לו לשתות אא"כ יכנים ראשו ורובו למקום שהוא שותה. שאם ישאר לו מים מותר להחזיר למקומן וכן בגת לענין מעשר אינו מותר לו לשתות מן היין שבגת קודם שיעשר אלא אם הן צונן שיתכן לו להחזיר המותר. אבל בחמין שמפסידין היין ואי אפשר לו להחזיר המותר אסור לו לשתות שכיון שמזגו בחמין נקבע למעשר ואסור ואקשי' עליה דרבא מהא דתנן לא יצא החייט במחטו שהוא גזירה לגזירה כי זו המחט היא תחובה לו בבגדו וגזרי' עליה שלא יצא בה בבין השמשות שמא יצא בה במחט התחובה בבגדו בשבת. וגזרינן בה בשבת שמא יצא במחטו בידו. ושני רבא הכי הא דתנן לא יצא החייט במחטו כשאוחז המחט בידו. גזרינן עליה בין השמשות שמא יוציאה בשבת דחדא גזירה היא והא דתניא בהדיא במחט התחובה לו (והברייתא דתניא במחט התחובה לו) בבגדו העמידה בשבת עצמה וגזירה שמא יוציאנה בידו דחדא גזירה היא והא דתניא בהדיא במחט התחובה לו בבגדו ע"ש עם חשיכה אוקמא כר' יהודה דאמר אומן דרך אומנתו חייב כלומר החייט חייב במחט התחובה לו בבגדו כאחד המוציאה בידו דלאו גזירה לגזירה היא : תני חדא לא יצא הזב בכיס שלו ואם יצא פטור אבל אסור ותניא אידך לא יצא ואם יצא חייב חטאת קשיין אהדדי ופריק רב יוסף לא קשיא הא ר' מאיר הא ר' יהודה ונדחת זו גם פירק רב המנונא דהא דקתני פטור בזב בעל שלש ראיות והא דקתני חייב חטאת בזב בעל ב' ראיות דבעי ליה כיס שאם יראה אחרת חייב קרבן דהינן דגם בבעל ג' ראיות בעי כיס שאם יספור ימים טהורים וראה אח"כ סותר כל הימים הטהורים וחוזר לחשוב מאותו היום ולהבא ז' ימים טהורים ואח"כ יטהר. ושנינן כגון שראה זוב בו ביום בשבת ולא ספר ימים טהורים עדיין ואין צריך כיס לסתירה. ודחינן אם אין שם צורך הכיס לסתירה צריך לו כדי שלא יטנפו כליו. ודחה רב זירא ואמר האי תנא כל אצולי מטנוף לא חשיב ליה מלאכת מחשבת וכי האי תנא דהכופה קערה על פי הכותל :

אמר אביי : ד"ה אלא לאו וכו' דאין כרמלית בכלים . כמו שפירש"י לעיל ח ע"א ד"ה פתות :

רב נסים גאון

רבא אמר גזירה היא ותיקו לגזור גזירה לגזירה היא וגזירת הזכורה בפרק עושין פסין (עירובין כ) גזירה דילמא חזי ליה לאיבוס דמיקלקל ושקיל ליה לדוולא ומפיק ליה וחזאי ליה לאידך ניסא נמי דמיקלקל ומנח ליה ומפיק ליה מרה"י לרה"ר. ואיתא במס' יום טוב בפ' המביא כדי יין (דף לה) אמרו כל דבר שמותרו חוזר לא קבע וכן השותה על הצונן פטור מן המעשר מפני שמחזיר את המותר. אלא אמר רב המנונא לא קשיא כאן בזב בעל ב' ראיות וכאן בזב בעל ג' ראיות ומה הפרש בין זב הרואה ב' ראיות ובין זב הרואה ג' ראיות זכור במשנה בפ' מגילה נקראת (דף ח) אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה ג' אלא קרבן ובתלמוד ברור הדבר ופירשו מן הכתוב מנה הכתוב שתים וקרא טמא דכתיב (ויקרא טו) איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא הזכיר הזיבה ב' פעמים וכן אמר טמא ודן עליו ליטמא בב' ראיות וחזר ואמר (שם) וזאת תהיה טומאתו בזובו רר בשרו את זובו או התחים בשרו מזובו טומאתו היא מנה הכתוב ג' וקרא טמא הזכיר הזיבה ג' פעמים וכן אמר טמא ואם בב' ראיות דן עליו ליטמא ובג' ראיו' אינו דין שיהא טמא שעד שלא ראה ג' ראה ב' ומאי (כו) אהני לן האי קרא אחרינא וגמרי' מרבנן פירושא דיליה ב' ראיות לטומאה וג' לקרבן ובמשנת זבין בפ' ב' ראה ראיה ראשונה בודקין אותו וכו' ר' אליעזר אומר אף בשלישית בודקין אותו מפני הקרבן. וכן עוד לדבריהן זב בעל שלש ראיות נמי מיבעי ליה לסתירה *) [illegible]

(ויקרא טו) וכי יטהר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים ואמרו בתורת כהנים שבעת ימים יכול בין סמוכין ובין מפוזרין ת"ל לטהרתו שתהא טהרתו אחת כלומר צריך שיהיו ימי הטהרה רצופין כדי שלא תפסיקם טומאה ואם יראה במקצתן זיבות הרי סתר כל מה שעברו עליו מימי הספירה וחייב לספור אחר שיטהר מטומאתו ז' ימי טהרה מתחלה עד שימלאו לו כולם בטהרה והוא טהור ובמשנת זבין בפרק א' אמרו אבל אם ראה זוב אפי' יום ז' סתר שלפניו ובמסכת נדה בפרק המפלת (דף כב) אמר ליה גזירת הכתוב היא זיבה גמורה סתרה כל ז' צחצוחי זיבה לא סתרה כל ז' ובפ' בנות הכותים (נדה דף לג) בעי רמי בר חמא פולטת שכבת זרע מהו שתסתור בזיבה רואה היא וכו' וליטעמיך זב גופיה היכי סתר אחרי טהרתו אמר רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאה זיבה מפסקת ביניהן ובפ' כל הזבחי' (ד' כט) תנינא אמרו אמר לו ר' עקיבא מצינו בזב וזבה ושומרת יום כנגד יום שהן בחזקת טהרה וכיון שראו סתרו ובסוף הפרק הא' מן כריתות (דף ח) אמרו הא קמ"ל דווקא דראה בלילי ח' אבל ביממא דז' לא דקסבר כל ראייה שהיא סותרת אין מביאה לידי קרבן ובפסחים בפ' כיצד צולין את הפסח (ד' פה) ובנזירות בסוף פ' הריני נזיר (ד' יט) אמרו תאני ר' אושעיא אבל הרואה זב בשביעי סותר שלפניו ודביסכסו אלה ובנזיר אמרו עוד הימים [illegible]

עירובין לג: [נ"ל ג. וש"נ]

עירובין סג מעשרות פ"ד מ"ד

[הך טעמא מפני שהוא מחזיר כו' ליתא במשנה דמעשרות רק בעירובין]

תוספתא פ"א

[עי' מה שפירש בערוך ערך קב]

חולין סז. מכשירין פ"ד מ"ג

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ואם יצא וכו' ר' מאיר אם ליתא שכח והוציאו בפיו : (ב) ד"ה כל וכו' אע"ג דלאצולי מטינוף כו' משום :

גליון הש"ס

גמ' כל אצולי טינוף וכו'. עי' לקמן סד ע"ב תד"ה ובמוך : תוס' ד"ה אמר אביי וכו' דוקא בהוצאה וכו'. עי' עירובין לא. ע"א תד"ה אלא

נושא
· מהו לעמוד ברשות יחיד/רבים ולשתות בכרמלית
· מח' אביי ורבא אי גוזרים גזירה לגזירה בהוצאה

נושא
שתיה על הגת בלי להפריש תו"מ.

נושא
הוצאה בשינוי אי גזרינן גזירה לגזירה.

מבנה
△ קושיות על רבא ממקורות שמשמע מהם דגוזרין גזירה נגד רבא

נושא/מבנה
ב' ברייתות: טענות סתירות בענין לא יצא הזב בכיסו באחד קתני פטור אבל אסור ובשני - חייב חטאת

△ (מדקה) תשובות
⏢ קושיות
◇ תירוצים ליישב ב' ברייתות [illegible]